



Ilustrații:

Ramona Wultschner

Traducere:

Ioan Lăzărescu

## CUPRINS

1. Merlin ----- p. 7
2. Arthur ----- p. 19
3. Nimue ----- p. 31
4. Siegfried ----- p. 45
5. Alberich ----- p. 59
6. Brunhilda ----- p. 69
7. Lady Marian ----- p. 85
8. Robin Hood ----- p. 101
9. Ioana ----- p. 115
10. Jean ----- p. 133
11. Elisabeth ----- p. 153
12. Till Buhoglindă ----- p. 165
13. Walter Tell ----- p. 175
14. Wilhelm Tell ----- p. 189
15. Tristan ----- p. 199
16. Isolda ----- p. 219
17. Don Quijote ----- p. 239

# LIBRIS | We know books | ARTHUR

👑  
Eu  
eram  
cel mai  
tânăr rege.

Dreptatea este  
pentru mine ceva  
⇒ **ultraimportant.** ⇒

Împreună cu  
prietenii mei,  
**cavalerii,**  
apăr țara.

Noi stăm  
la o  
⇒ **masă rotundă.**

Excaltbur,  
sabia mea  
vrăjită!

M.A.S.A.ROTUNDA

REGELE-MODEL

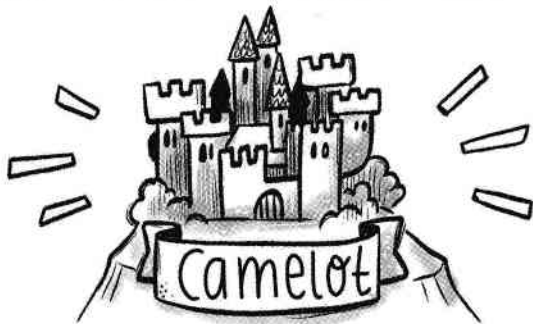


ARTHUR

Regele-Model

## LOCUINȚA MEA ESTE

cetatea Camelot, această construcție măreață, unde ne întrunim eu și legendarii cavaleri ai Mesei Rotunde.



## DIN FAMILIA MEA FAC PARTE

părinții mei adoptivi, Lady Enid și Sir Ector, fratele meu vitreg, Kay, soața mea, Guinevere, într-o oarecare măsură și acel vrăjitor misterios Merlin, care-și face apariția atunci când te aștepți mai puțin.



# IBRIS | We know books

## CEL MAI MULT ÎMI PLĂCE

să scot săbii din stânci, sunt chiar un măestru în a o face. Ei bine, a fost o glumă, am făcut-o o singură dată. Cel mai mult îmi plăce să domnesc ca un rege înțelept și ca un cavaler heinfricat asupra Britaniei, apărând pacea și bunăstarea. Asta este, sunt convins, \*trăsătura mea de bază.\*



## NU-MI PLĂC ABSOLUT DELOC

scoțienii, irlandezii, saxonii, norvegienii, francezii și toți ceilalți care mă calcă pe NERVI, fiindcă invadează tot mereu FRUMOASA mea Britanie, asupra țărăni și ne amenință pacea. Așa că nu-mi rămâne NIMIC altceva de făcut, decât să-mi adun cavalerii și să pornesc la război împotriva acestor cotropitori și să ies biruitor!



## Povestea mea

Zile întregi am mers călare, prin nămeți adânci și peste câmpii de gheață. Era frig, un ger de decembrie. Îmi încleștasem de căpăstrul calului degetele mele degerate, pe care nici nu le mai puteam simți. Lângă mine călărea fratele meu, Kay. În fața noastră era tatăl nostru, venerabilul cavaler Sir Ector, călare pe al său armăsar negru. Iar în urma noastră se aflau doi rândași călare pe cai de tracțiune, care ne cărau bagajele. Tocmai ce sosiserăm în piața din Canterbury. În acest oraș domnea puternicul arhiepiscop Dubricius. Îi invitasese pe toți principii din Britania în palatul său, pentru a le vesti o mare noutate. Nu știam despre ce este vorba, atunci când am ajuns în piață. Drumul din Țara Galilor a fost lung. Din pricina vremii rele întârziaserăm. Adunarea, la care au participat principii, avusese loc cu trei zile în urmă.

— Ajungem taman bine la slujba religioasă, a mormăit părintele nostru. Acolo vom putea lua parte împreună cu arhiepiscopul și cu ceilalți principii la sărbătoarea Crăciunului. Și poate că vom afla și despre ce a fost vorba la această adunare. Acolo, în față, se află catedrala.

Înaintea noastră, de partea cealaltă a pieței, se înălța marea biserică. Turnurile sale înalte se mistuiau în ninsoarea viscolită. Părintele nostru a arătat spre poarta imensă, larg deschisă, prin care se îmbulzeau oamenii în interiorul bisericii. Noi am descălecat, am dat caii în grija rândașilor și am pășit în grandioasa casă a Domnului. Sutele de oameni, care stăteau strâns lipiți unul de altul, răspândeau o căldură plăcută.

Încet-încet am început să-mi simt din nou degetele. Am rămas mult în spate, putând vedea doar de la distanță cum arhiepiscopul



celebra în față, la altar, împreună cu ceilalți preoți, slujba de Crăciun.

După slujbă ne-am dus din nou afară. Kay a mers în grabă la hanul în care urma să înnoptăm, pentru a ne anunța sosirea. Tatăl meu și cu mine ne-am înfășurat mantalele din lână mai strâns în jurul trupului în clipa în care am pășit în piața înghețată. Aveam de gând să ne întoarcem la caii noștri dați în grija rânșilor. Din fericire, ninsoarea încetase. Însă ce se întâmpla?

În mijlocul pieței acoperite cu omăt, situate în fața bisericii, se afla un imens bloc de piatră, pe care nu căzuse niciun singur fulg de nea. Nu fusese până atunci în acel loc, de asta eram mai mult ca sigur. Până și tatăl meu a făcut ochii cât cepele la vederea acelei stânci. Atât oamenii de rând cât și nobilii se strânseseră uimiți în jurul acelei stânci uriașe. Nimeni nu putea să-și explice cum de apăruse așa deodată în acel loc și de ce nu se așternuse niciun pic de zăpadă peste el. Nimeni nu văzuse absolut nimic. Stânca era atât de mare, încât nu ar fi putut fi urnită din loc nici de o sută de oameni viguroși. Și mai ciudat era însă faptul că o sabie imensă era înfiptă în acel uriaș bloc de piatră. O sabie, al cărei tăiș strălucea tot atât de puternic precum zăpada proaspătă în bătaia soarelui. În acel moment am zărit inscripția de jur împrejurul stâncii. La vremea aceea nu știam încă să citesc, la fel ca și ceilalți nobili, ca să nu mai vorbim de oamenii de rând. Arhiepiscopul Dubricius, care părăsese și el între timp biserica, s-a apropiat de stânca imensă și a citit inscripția cu glas tare:

— Cine va fi vrednic să scoată sabia din această stâncă, acela va fi noul rege al Britaniei.

— Acesta este un semn de la Dumnezeu! a strigat un conte trupeș, pe care-l mai zărisem o dată sau de vreo două ori la curtea tatălui meu.



— Asta trebuie să fie, a strigat un alt nobil. La urma urmei, astăzi este Crăciunul.

— Rugile noastre au fost auzite, a strigat al treilea nobil. Judecând după splendida sa mantie de blană, trebuie să fi fost un duce puternic.

Oare ce voiau să zică? Despre ce rugă să fi fost vorba?

Numai arhiepiscopul Dubricius și-a încruntat bănuitor fruntea, rotindu-și privirea. Am zărit cum ochii i-au căzut pe un cerșetor bătrân, care stătea înfășurat într-o mantie cu glugă la marginea pieței, urmărind cu interes ceea ce se întâmpla.

— Atunci bine! a strigat în cele din urmă arhiepiscopul. Distinși nobili, dați-mi ascultare! Se prea poate ca Domnul să ne fi dat într-adevăr un semn. În orice caz, fiecare din voi ar trebui acum să încerce să scoată această sabie din stâncă. Cine va izbuti va fi noul nostru rege.

Numaidecât s-a iscat o zarvă mare în piața din fața bisericii.

Un nou rege? Ce se petrecea aici? M-am uitat întrebător către tatăl meu, însă el a ridicat doar din umeri, părând la fel de nedumerit ca mine. Britania clocotea în acele zile. Bătrânul rege Uther Pendragon fusese cu câteva săptămâni în urmă victima unui atentat cu otrăvă. Nimeni nu știa cine otrăvisese fântâna din apa căreia obișnuia să bea. Toți știau însă că Regele Uther nu avusese niciun fiu. Tronul Britaniei rămăsese gol. Și soața sa murise cu ceva ani în urmă. Mulți principii nutreau acum mari speranțe să pună mâna pe coroană, chemându-și cavalerii la adunare. Un cumplit război pentru dobândirea tronului era gata să se pornească.

Sir Richard de Winchester, un cavaler pe care tatăl meu îl cunoscuse în treacăt, s-a postat lângă el.

— Acesta este motivul pentru care ne-a chemat la această adunare, a mormăit el către tatăl meu. La arhiepiscop mă refer. El ne-a rugat să fim chibzuiți și să alegem în mod pașnic un nou rege.

— Și? a întrebat tatăl meu. Ați izbutit?

Sir Richard a dat din cap în semn că nu.

— Adunarea s-a dovedit a fi o catastrofă fără de seamăn, a povestit el. Merlin a avut pasămite o propunere, însă una atât de trăsnită, încât a iscat o ceartă cumplită, de era cât pe-acți să ne luăm cu toții la hartă. Arhiepiscopul a reușit cu chiu, cu vai să ne domolească.

— Ce fel de propunere? a întrebat tatăl meu.

Sir Richard mi-a aruncat o căutătură, vrând să zică ceva, când deodată câțiva nobili, aflați imediat în spatele nostru, au strigat cu putere:

— Daaaa! Așa să fie! Cine scoate sabia din stâncă, acela va fi noul rege al Britaniei.

După aceea, totul s-a petrecut foarte iute. Nobilii s-au așezat într-un șir lung, încercându-și norocul. Conteșii și trupeșii au fost primii care s-au căznit zadarnic. A tras și a tras și a tras, până ce s-a făcut roșu ca racul și ochii aproape că i-au ieșit din orbite. În cele din urmă s-a lăsat istovit păgubaș.

— Mă rog, se pare că nu, a spus el supărat, dându-se la o parte. Ceilalți au pufnit în râs ușurați.

Următorul la rând a fost un baron în vârstă. Însă nici el nu a izbutit să clintească sabia nici măcar cât lățimea unui deget. Și imediat s-a înființat un alt nobil. Aceeași poveste. Așa s-a întâmplat apoi și mai apoi (chiar și tatăl meu și-a încercat norocul), până când cel din urmă nobil a tras în zadar de sabie.

Ei, și acum?

Arhiepiscopul Dubricius s-a uitat descumpănit în jur. Tot mereu își îndrepta privirea spre mine. Ciudat, doar nu mă cunoștea de fel.



— Gădesc de cuviință ca și flăcăul acesta să-și încerce norocul, a cuvântat deodată bătrânul cerșetor. Ca din senin își făcuse apariția în preajma arhiepiscopului. Rumoarea din rândul nobililor a amuțit pe loc.

La care flăcău se referea? M-am uitat în jur. Nu se zărea pe-aici niciun flăcău. În afară de mine însumi.

Am uitat pe moment să respir. Arhiepiscopul și cerșetorul îmbrăcat în zdrențe se uitau amândoi spre mine.

— Cară-te de aici, moșnege! I-a luat la rost contele trupeș pe cerșetor. Nu ai ce să ... oh!

Și-a retezat singur vorba și s-a dat cu un pas înapoi. Presupusul cerșetor își trăsese jos gluga. Era Merlin, misteriosul vrăjitor, pe care toți locuitorii Britaniei îl cunoșteau. Era un bun prieten al părinților mei și îi vizitase pe aceștia foarte des în ultimii ani. Și mereu s-a interesat de cum îmi merge.

— Ascultați-mă! Ie-a strigat el nobililor. Acest flăcău este Arthur, cel despre care v-am tot povestit. Noul vostru rege.

Am crezut că nu-mi aud bine urechilor. Ce spusese Merlin acum câteva clipe?

— Apropie-te de mine, băiete! a continuat Merlin.

Arăta spre mine, asta îmi era limpede. Mă țineam cu greu pe picioare, în timp ce mă îndreptam spre el. Atât de tare îmi tremurau genunchii.

— Scoate sabia din această piatră, mi-a poruncit Merlin zâmbindu-mi, pentru a-mi da curaj, pe când stăteam între el și arhiepiscop. Știi că o poți face, Arthur. Restul îți voi explica după aceea.

— Restul?

— Hai, dă-i zor!

— Nu-ți bate joc de mine, Merlin! i-am spus. Tocmai au încercat o sută de bărbați puternici să tragă sabia afară din piatră. Cum aș

putea eu să izbutesc s-o fac? Eu nu sunt vreun principe puternic. Nici măcar nu sunt un om în toată firea. De ce tocmai eu?

— Pentru că tu ești cel nimerit! a spus Merlin, scrutându-mă cu ochii săi fulgerători.

Am dat descumpănit din cap. Era limpede că voia să-și bată joc de mine. Nu mă puteam însă nicidecum lămuri, cum de avea nevoie un asemenea vrăjitor puternic să mă ia în derâdere pe mine, un biet băiat neînsemnat. Mă luase cu frig. Și după lungul drum călare din Țara Galilor până la Canterbury mă dureau toate ciolanele.

Ce-o fi, o fi! mi-am zis. Lasă-i pe nobilii domni să se distreze. Am scuturat din cap, am înșfăcat mânerul sabiei (care se simțea ciudat de cald) – și am scos sabia din stâncă dintr-o singură mișcare. Nu am resimțit absolut nicio rezistență, după care am ținut uluit arma strălucitoare în mâna mea dreaptă.

În piață largă din fața bisericii s-a făcut liniște. Dacă ar fi nins, s-ar fi putut auzi cum cad fulgii de nea. Nobililor li s-a curmat răsuflarea și și-au ațintit neîncredători privirile asupra mea, care țineam la fel de neîncredător sabia în dreapta-mi tremurândă.

Am lăsat sabia jos și m-am uitat la Merlin.

— Vorbești serios? I-am întrebat, speriat de propriu-mi glas. Suna atât de ciudat.

Vrăjitorul a zâmbit blând, fără a scoate însă nicio vorbă. În schimb, arhiepiscopul Dubricius a pășit în mijlocul pieței, a ridicat ambele mâini și a strigat:

— Trăiască Regele Arthur!

Nobilii s-au uitat nedumeriți unii la alții.

— Este un semn dat de la Dumnezeu, își șopteau unii altora. Este voința Domnului.

Apoi s-au lăsat pe un genunchi, la început doar câțiva, apoi din ce în ce mai mulți.



Până când, în cele din urmă, toți principii Britaniei au îngenuncheat în curtea troienită a bisericii din Canterbury, închinându-se înaintea noului lor rege.

— Trăiască Regele Arthur! repetau ei strigarea arhiepiscopului. Trăiască Regele Arthur!

Se refereau, într-adevăr, la mine. Nu-mi venea să cred.

Mda, ce pot să spun? Nu am mai avut încotro. Devenisem, la vârsta de numai cincisprezece ani, noul rege al Britaniei. Mi-au trebuit câteva luni bune, pentru a mă deprinde cu asta. Și câțiva ani buni, pentru a mă impune ca domnitor în întreaga Britanie. Era limpede că nu toți nobilii aveau de gând să accepte de la bun început pe tron un tânăr de doar cincisprezece ani. Cu ajutorul lui Merlin am izbutit însă, în cele din urmă, să-i înduplec. Am fost însă oarecum șocat, atunci când Merlin mi-a povestit că Sir Ector și Lady Enid nici măcar nu erau părinții mei buni, ci că eram fiul regelui care murise. M-am împăcat însă cu acest gând și dragostea mea față de Lady Enid și de Sir Ector a rămas neștirbită.

Am devenit cel mai bun rege pe care Britania l-a avut vreodată. Cel puțin asta povesteau oamenii despre mine. Nu numai fiindcă ascultam de sfaturile lui Merlin, ci și pentru că devenisem un domnitor blând și drept, care s-a pus cu toate puterile sale în slujba oamenilor din țara sa. Sună oarecum a lăudăroșenie, știu, însă chiar așa a și fost. Împreună cu ai mei cavaleri i-am înfrânt pe toți dușmanii din afară, care au atacat Britania. I-am împăciuit pe toți nobilii învrăjbiți, care amenințau pacea din interiorul țării. Și i-am hărăzit țării o lungă perioadă de prosperitate, în care nimeni nu mai avea să sufere de foame, în care toți oamenii își puteau vedea în voie de treburile lor și îngrijii familiile.

Ah, să nu uit, și mi-am clădit apoi acea mândră cetate: Camelot. Fiind un rege puternic, aveam nevoie de o locuință pe măsură. Oh,